

Arrest

nr. 184 603 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. SCHÜTT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag wordt op 2 december 2013 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De verklaring dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en het feit dat hij getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. “Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoordt waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”(RvS 9 december 2009, nr.198.769) De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder verklaart betrokkene dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om daar de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Hij zou er immers geen banden meer hebben om er zich te kunnen vestigen met het oog op het indienen van onderhavige aanvraag. Hij verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven en toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Gelieve eveneens over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkene zou zijn afgeleverd.”

1.3. Op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°, van de vreemdelingenwet). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid *ex* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen geviseerd bij artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°, van de vreemdelingenwet niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; R.v.St. *De Vos*, nr. 15.699 van 5 februari 1973; R.v.St., *Bussiaux*, nr. 17.032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.3.3. *In casu* voert de verzoekende partij in een enig middel aan dat aan de substantiële vormvereiste van het bevel om het grondgebied te verlaten niet werd voldaan. Daarmee betwist zij de rechtsgeldigheid van dit bevel. Met haar antwoord in de nota met opmerkingen, houdende dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een correcte redengeving, gaat de verwerende partij reeds in op de gegrondheid van het middel. De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is. Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen, hoger uiteengezet onder punt 2.3.1., zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen, vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van van artikel 110*duodecies juncto* bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het enig middel wordt in de synthesesmemorie als volgt uiteengezet:

"Enig middel

Genomen uit de schending van artikel 110duodecies juncto bijlage 13 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Doordat de bevelscomponent van de bestreden beslissing niet voorzien is van een handtekening noch van de stempel van de auteur

Terwijl de ondertekening van de bijlage 13 door de auteur van de beslissing en het plaatsen van de stempel van de overheid, voorgeschreven zijn in het daartoe voorziene model,

Zodat de genoemde reglementaire bepalingen geschonden zijn

Toelichting:

1. Artikel 110duodecies van het KB van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) bepaalt als volgt:

Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie die bedoeld wordt in artikel 7 of artikel 74/14, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig het model van de bijlage 13, betekend.

De bijlage 13, zoals vervangen door de bijlage 4 van het KB van 17 augustus 2013 (stuk 4), schrijft voor als volgt:

Brussel,

De Minister van / gemachtigde van de Minister van (1), (5)

Naam en hoedanigheid, datum, handtekening en stempel van de overheid

2. Uit de samenlezing van de in de aanhef van het middel genoemde bepalingen volgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ondertekend moet worden door de minister/staatssecretaris of door dienst gemachtigde, auteur van de akte.

Artikel 110duodecies schrijft immers voor dat het bevel wordt gegeven overeenkomstig het model van de bijlage 13. In dat model is uitdrukkelijk voorzien dat de auteur van de akte niet alleen zijn naam en hoedanigheid moet vermelden, doch ook een handtekening moet plaatsen, alsook een stempel.

In casu is de aan verzoeker betekende bijlage 13 enkel voorzien van de vermelding van de naam en de rang van de auteur, doch enige handtekening ontbreekt. Ook de vereiste stempel werd niet aangebracht.

De omstandigheid dat de Koning bepaald heeft dat de handtekening en de stempel op het bevel moeten worden aangebracht, houdt ipso facto in dat deze vormvoorwaarden substantieel geacht werden. Deze vereisten belangen de goede werking van de overheid aan, maar zijn tevens opgelegd in het belang van de maatschappij en van haar leden.

Uit de samenlezing van meergenoemde bepalingen volgt dat het bevel om het grondgebied te verlaten geen vormvrije administratieve rechtshandeling uitmaakt, doch integendeel een formele beslissing die aan zekere vormvoorwaarden moet beantwoorden.

De rechtspraak van uw Raad met betrekking tot de (elektronische) handtekening is in casu niet dienstig, nu deze rechtspraak antwoordde op middelen genomen uit de schending van bepaalde beginselen van behoorlijk bestuur, van het recht van verdediging, en van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker van zijn kant wil er best van uitgaan dat de ambtenaar wiens naam vermeld staat onder het bevel, dit heeft uitgevaardigd, doch de reglementering schrijft voor dat de handtekening van die ambtenaar op het bevel wordt aangebracht, alsook de stempel van de overheid verantwoordelijk voor de beslissing.

Het bevreedt wel dat, blijkens de door verwerende partij verschaftte uitleg in andere zaken voor uw Raad nopens de garanties tegen onrechtmatig gebruik van de elektronische handtekening, er in casu van dit systeem geen gebruik is gemaakt en er geen elektronische handtekening werd aangebracht.

Of er al dan niet twijfel bestaat over de identiteit van de auteur van de akte doet in ieder geval niet ter zake.

3. Aan de formele gebreken van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet geredimeerd door de vermeldingen op de akte van kennisgeving. Deze hebben immers slechts betrekking op de instantie

die is overgegaan tot kennisgeving aan verzoeker (in casu de lokale politie van Antwerpen), en die instantie vereenzelvigd zich niet met de auteur van de bevelscomponent van de bestreden beslissing.

Ook de beslissingscomponent kan terzake geen soelaas bieden: enerzijds is hierop al evenmin enige handtekening aangebracht, anderzijds zouden de vermeldingen van deze vormvrije akte, welke derhalve zelfs louter mondeling zou kunnen bestaan, niet zomaar kunnen overgezet worden naar de aan formele voorwaarden onderworpen bevelscomponent.

4. Met betrekking tot het enig middel werpt verwerende partij in de nota met opmerkingen een exceptie van ontvankelijkheid op, omdat er geen duidelijke omschrijving zou gegeven zijn van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht. Verwerende partij reduceert het door verzoeker ingeroepen middel tot "de loutere vermelding van een schending van de bijlage 13".

Dat is niet ernstig.

Verzoeker heeft duidelijk aangegeven, in de aanhef van het middel zelf, in welk onderdeel van de aan verzoeker afgegeven bijlage 13 er zich een probleem voordoet, te weten de ondertekening door de auteur van de akte en het aanbrengen van de stempel van de dienst.

het model van de bijlage 13 is niet met nummers onderverdeeld, zodat er geen preciezere aanduiding kan gebeuren dan verzoeker in het inleidend verzoekschrift heeft gedaan.

Het middel geeft aan welke rechtsregels, in samenlezing, geschonden worden geacht, hoe dit is gebeurd ("doordat") en wat een correcte toepassing van de kwestieuze rechtsregels ware geweest ("terwijl").

De exceptie van onontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

5. In de nota met opmerkingen betwist verwerende partij de feitelijke juistheid van hetgeen verzoeker in het middel uiteenzet. Volgens verwerende partij zou er op "de bestreden beslissing" de handtekening zijn aangebracht van de attaché die de beslissing genomen heeft.

Daargelaten de vraag wat verwerende partij met de term bestreden beslissing bedoelt, en of zij met haar in ondergeschikte orde gedane verweer impliciet maar zeker afstand doet van de door haar opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de bevelscomponent, laat verzoeker gelden dat uit de aan hem overhandigde documenten, waarvan kopie bij het inleidend verzoekschrift werd gevoegd (stukken 1 en 2), blijkt dat er geen – elektronische - handtekening is aangebracht.

Gelet op de door verwerende partij gevoerde betwisting, voegt verzoeker bij onderhavige synthesememorie het origineel van de aan hem door de lokale politie Antwerpen afgegeven documenten (stuk 5).

6. Verwerende partij laat in de nota met opmerkingen gelden dat in het algemeen een handtekening geen geldigheids- of wettigheidsvereiste zou uitmaken van administratieve beslissingen.

Dit verweer gaat voorbij aan hetgeen door verzoeker in het inleidend verzoekschrift is aangevoerd, nl. dat uit de samenlezing van de in de aanhef van het middel genoemde reglementaire bepalingen blijkt dat de bijlage 13 geen vormvrije doch integendeel een formele administratieve handeling uitmaakt.

Wat heeft het voor nut de Raad van State te citeren waar die stelt dat administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn, wanneer in casu de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verplicht de vorm dient aan te nemen van een bijlage 13?

Artikel 12.1, eerste lid van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG bepaalt trouwens de vorm van een terugkeerbesluit:

Het terugkeerbesluit en, in voorkomend geval, het besluit betreffende het inreisverbod en het besluit inzake verwijdering worden schriftelijk uitgevaardigd en vermelden de feitelijke en de rechtsgronden, alsook informatie over de rechtsmiddelen die openstaan.

Het ontwikkelde verweer heeft dan ook geen betrekking op de in het middel ingeroepen schending, hetgeen al was aangegeven in het inleidend verzoekschrift (zie hoger onder punt 2).

7. Uit de onder voetnoot 1 vermelde rechtspraak blijkt dat verwerende partij zich meermaals voor uw Raad heeft verdedigd nopens de geldigheid van de elektronische handtekening, door te verwijzen naar de waarborgen die in haar systeem zijn ingebouwd en waardoor de elektronische handtekening slechts kan geplaatst worden door de betrokken ambtenaar. De elektronische handtekeningen zijn, volgens de uiteenzetting van verwerende partij in genoemde zaken, opgeslagen in een beveiligd bestand en kunnen enkel met het juiste, individuele paswoord aangebracht worden.

De aldus geplaatste elektronische handtekening omvat ook het logo van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gelet op het bestaan van dit systeem, komt de niet-toepassing ervan in een individueel geval als bizar over. De toerekenbaarheid van de bestreden beslissing aan de als auteur aangeduide ambtenaar komt hierdoor in het gedrang.

Het enig middel is gegrond."

3.2. Artikel 110*duodecies* van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend.

Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in de artikelen 1 of 21 en 74/14, § 3, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering overeenkomstig het model van bijlage 13septies, betekend."

De verzoekende partij leidt uit het feit dat het model van bijlage 13 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 onderaan voorziet dat de naam en hoedanigheid, datum, handtekening een stempel van de overheid moet worden aangebracht zonder hetwelk de bestreden beslissing niet rechtsgeldig kan worden genomen.

Uit de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan evenwel niet worden afgeleid dat het bestreden bevel werd genomen met schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten. Vooreerst wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig het model van bijlage 13.

De bestreden beslissingen vermelden wel degelijk de datum en de naam en hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissingen genomen heeft. Verzoeker betwist niet dat de op de beslissingen vermelde ambtenaar, attaché M.L., de auteur is van de bestreden beslissingen en daartoe gemachtigd was. De beslissingen zijn aldus toewijsbaar omdat de ambtenaar deze heeft genomen. Noch uit de door verzoeker aangehaalde rechtsnormen, noch uit het feit dat het standaardformulier voorziet in een stempel en een handtekening, blijkt niet dat het hier zou gaan om substantiële vormvereisten, zonder welke de rechtsgeldigheid van de beslissingen zelf in het gedrang komt. Verzoeker, die niet betwist dat de bestreden beslissingen werden genomen door een daartoe bevoegde ambtenaar, toont verder niet aan op welke wijze zijn belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat enkel de naam en de graad van deze ambtenaar wordt vermeld, zonder toevoeging van een handtekening of een stempel. Verzoeker is op de hoogte van zowel de naam als de hoedanigheid van de ambtenaar die de bestreden beslissingen heeft getroffen en kon, indien nodig, de bevoegdheid van de steller van de akte betwisten.

Het middel is ongegrond.

Gelet op de ongegrondheid van het middel is het voor de oplossing van het geschil niet noodzakelijk na te gaan of de aangevoerde grief met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten van aard is de rechtsgeldigheid van de overige beslissingen aan te tasten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT